

въ Мързяновия долъ. Нѣма кой да ми ги подава на колата. Ставай да си ходиме въ Сърпица.

Никола се обърна.

— Ти ли си, бате?

— Азъ съмъ. Дай си ржката, батювото момче, и прощавай. Било що било. Сждътъ ми отсжди нивата, ама азъ я не ща. Нека остане за двама ни. Заедно ще я работиме, а житото ще дѣлиме по братски.

Никола пусна чука, скочи и сграби батювата си ржка.

Е. Багряна

Туристи

*Пжтеката бавно извива
по стръмния хребетъ нагоре,
и все по-широкъ и просторенъ
предъ насъ кржгозоръ се разкрива.*

*Планинскитъ върхове нижатъ
верига безкрайна и вѣчна.
Тамъ нѣкъжде малка, далечна
бѣлѣ се нашата хижа.*

*Разпрѣсватъ се лекишъ пѣри
и утрото пролѣтно блѣсва,
и съ поясъ отъ злато опасва
зеленитъ млади върхари.*

*Следъ градския трудъ и умора,
тукъ два дни безгрижни ще минатъ
срѣдъ свежестъ и радостъ невинна
въ дѣха на леса и простора.*